

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 19 Az 58/2020-39,

t a k t o :

- I.** Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 19 Az 58/2020-39, jímž byla zamítnuta žaloba, kterou stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020, OAM-90/LE-VL17-D02-2020. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť shledal, že žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Současně rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika.

[2] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti. Jednou z těchto podmínek je, že místo pobytu stěžovatele je soudu známé. Z potvrzení o provedení lustrace v agendovém informačním systému cizinců (AISC), registru obyvatel (ROB) a agendovém informačním systému evidence obyvatel (AISEO) bylo zjištěno, že stěžovatel není v těchto evidencích veden. Z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu se podává, že dne 22. 12. 2020 byl stěžovatel propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty a do 28. 12. 2020 se nedostavil do Pobytového střediska Zastávka. V této evidenci je dále uvedena poznámka, že po 11. 1. 2021 má být stěžovatel zajištěn podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[3] Nejvyšší správní soud se následně obrátil s dotazem za účelem zjištění aktuálního místa pobytu stěžovatele na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie a na ustanoveného zástupce (přípis ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 Azs 64/2021-29). Policie ČR na výzvu soudu uvedla, že současné místo pobytu stěžovatele není známé. Ustanovený zástupce na výzvu ke sdělení místa pobytu stěžovatele nereagoval.

[4] Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce)*. Smyslem citovaného ustanovení je umožnit soudům, aby se meritorně nezabývaly azylovými žalobami těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci a kteří již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004-45). Zastavení řízení v případě naplnění hypotézy § 33 písm. b) zákona o azylu je obligatorní a uplatní se obdobně v řízení o kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007-66).

[5] Nejvyšší správní soud v této věci učinil potřebné úkony ke zjištění aktuálního místa pobytu stěžovatele, avšak bezúspěšně. Za této situace mu proto nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 33 písm. b) zákona o azylu, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., zastavit.

[6] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

[7] Krajský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, a to podání blanketní kasační stížnosti, včetně jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Jelikož zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nebyla jeho odměna navýšena o částku odpovídající této dani. Ustanovenému zástupci naopak nebyla přiznána odměna za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, připojený k blanketní kasační stížnosti. Tento návrh totiž spočíval téměř úplně v doslovném převzetí znění původního návrhu podaného ke krajskému soudu (viz usnesení ze dne 8. 4. 2021, č. j. 3 Azs 64/2021-24). Takový návrh evidentně nenaplňuje adekvátním způsobem hlavní účel kvalifikovaného zastoupení. Přiznaná odměna bude Mgr. Ladislavu Bártovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu